

Александар Никитовић

(Изабрани текстови)

Стварење жртве од насилника

28.07.2014. Извор: Печат

Да ли има случај у историји да се држава која је бомбардовала неку земљу и побила њене грађане чуди ко је напао њену амбасаду.

Зашто до сада код нас нису написани текстови који би размотрили праве мотиве који стоје иза захтева странаца, пре свега Немачке, да се испитају напади на амбасаде на скупу Косово је Србија? Изостанак ових анализа упућује на стање националног духа и даје повод странцима да узму маха. Пошто се у пропагандним текстовима најчешће помињем као један од одговорних за нападе на амбасаде, морам да признам да ми је било испод части да сам започнем објашњење ове појаве. Али шта је ту је.

ЧИЈИ ЈЕ ИНТЕРЕС...

Пођимо редом. Прво и право питање гласи чији је интерес био да са скупа којем је присуствовало пола милиона људи не оде слика да народ једнодушно осуђује насиље које западне силе спроводе над Србијом, већ слика да се у самој Србији спроводи насиље над западним амбасадама? Било је више него јасно да тадашњи председник Владе Војислав Коштуница одлучно заступа политику поштовања међународног права, а да је Запад прибегнуо грубом безакоњу против Србије. Нема сумње да су западне силе по сваку цену желеле да изокрену ову слику и да Србију, која је жртва, представе као насилника, а да западне земље, које су извршиле насиља, учине себе жртвом. Наравно, ако се држава не

брани од ове наопаке и изопачене пропаганде, онда она постепено постаје саучесник у окривљавању саме себе. И није више питање да ли су западне силе извршиле насиље над Србијом, већ се тражи утврђивање одговорности Србије за насиље.

Инсистирање Немачке да се утврди одговорност за оштећења њене амбасаде заправо је смишљен покушај да се скине одговорност Немачке за безакоње које чини отимањем Косова, и да пребаци на Србију одговорност за коришћење силе. Нажалост, данас Србија нема снаге да јавно пита Немачку зашто предњачи у отимању дела српске територије, али зато Немачка има силу да инсистира на лажној одговорности Србије за оштећење њене амбасаде.

Али душебрижници ће брже боље одговорити да је чињеница да је оштећена немачка амбасада. Тачно. Оно што није тачно и што је неприхватљиво јесте да Немачка испоручује Србији захтев за утврђивање одговорности за насиље. Занимљиво је да нико 2008. године, па ни наредних година уопште није помињао напад на ову амбасаду. У јавности није било ни једне речи о томе. Ни тада ни данас нисам упознат о каквој је штети реч. Али готово потпуним преузимањем првенства у давању подршке албанским сепаратистима Немачка све гласније и чешће пита ко је поломио прозоре на њеној амбасади. Ово накнадно сећање Немачке баца озбиљну сенку на кредибилитет, озбиљност и дугорочну одрживост Немачке политике према Србији.

НА ДЕЛУ ЈЕ РЕВИЗИЈА ЧИЊЕНИЦА

Уз подразумевану nelaгоду што морам да говорим о себи, изнећу неколико непобитних чињеница које расветљавају питање одговорности државе за нападе на амбасаде. Наиме, никада нисам присуствовао ни једном једином полицијском састанку. Самим тим то значи да нисам учествовао ни на полицијским састанцима око организовања митинга Косово је Србија. Не знам нити је то био мој посао колико је полицајаца било ангажовано, где су и на који начин били распоређени, ко им је командовао и ко је учествовао у ланцу команде. И, што је посебно важно, нисам ни директно ни индиректно разговарао са било којим полицајцем о њиховом послу заштите скупа. Дакле подвлачим: ни док је трајао митинг Косово је Србија, ни пре тога, ни после тога, нити сам учествовао на полицијским састанцима, нити сам разговарао са било којим полицијским службеником. Зашто нисам? Па зато што мој посао није имао додирних тачака са полицијом.

Веома је једноставно проверити речено. Нека се јави полицајац са којим сам било када разговарао и нека побије речено. Истина је да је Коштуничина политика била да се разобличи насиље западних сила према Србији, а не да Србија чини насиље.

Са своје стране, поуздано знам и овим путем јавно сведочим да је државна политика Србије била чврсто стајање уз међународно право и да су сви одговорни и важни учесници, укључујући и полицију, тада безрезервно заступали овакву политику. На крају, ова државотворна Коштуничина политика је натерала западне силе да посегну за безакоњем и противправно уз помоћ силе признају Косово. Сада је на делу ревизија и ове историјске чињенице, и Немачка настоји да изокрене и наглавачке постави ствари. Да сила много тога може, то нам је познато. Али да не може баш све, и да не може дан да претвори у ноћ и обрнуто, и то нам је познато. Зато и закључујемо да је истина да је Немачка била значајна сила у доношењу одлуке да се насилно прогласи независност Косова. Дугорочно су залудни покушаји да се ова тврда истина преиначи у наводну одговорност Србије за насиље.

На крају треба рећи и да се Немачка кроз историју више пута уверила да је Србија тврд орах. У два светска рата Србија је несумњиво претрпела страховите жртве од Немаца, као што је подједнако очигледно да је велика одговорност Немачке за отимање Косова. Немачка је три пута палила целу Србију, и то никада не би смела да заборави. И, заиста, да ли има још неки случај у историји да се држава која је бомбардовала неку земљу и побила толико њених недужних грађана пита и чуди ко је напао њену амбасаду. Зато је без дугог даха инсистирање Немачке да од Србије направи насилника.

28.07.2014.

Александар Никитовић

Шта има Русија са Кримом?

11.04.2014. Извор: Печат

Ако је тачно да је Украјина, наравно са Кримом, већ била виђена као део евроатлантског блока, онда је право питање шта Русија има са Кримом... Једноставно питање над којим би ипак свака западна држава морала да се замисли јесте да ли Русија после хиљаду година може да окупира земљу свог крштења и свог историјског постојања.

Свети Владимир крштава Русију

Готово да нема дана да се не чују прилози који на разноврсне начине тумаче да ли су Крим и Косово повезани. И представници најутицајнијих држава дали су своја мишљења за ово повезивање и против њега. Колико је ова тема врућа и неизбежна, најбоље се видело када је амерички председник Обама, потпуно неприпремљен, изнео низ нетачних ставова о Косову. Али, припремљени или неприпремљени, тек о Косову и Криму очигледно се мора говорити.

СУДАР СА СИЛОМ

Разумљиво је да је ова тема због свог изузетног значаја, у овом тренутку пре свега подређена политичким интересима. Поред овог саморазумљивог политичког начина разматрања Крима и Косова, постоји и дубље и темељније сагледавање стања ствари. Оно полази од историјских, националних, моралних и духовних вредности и задире у њих. Дакле, све оно што данашња моћ силе игнорише, или што намерно руши показујући да је

заправо у сили једина права вредност. На примеру Косова сила за сада односи превагу, али је и западној сили на Криму показана моћ једне друге, руске силе. Стицајем историјских околности сила се сударила са силом.

По свему судећи, водеће западне земље су биле потпуно затечене руском акцијом на Криму. Уследила је лавина беса са позивањем на неопходност очувања територијалног интегритета Украјине. Тешке речи које од стране западних држава непрестано падају на рачун Русије говоре да су ове земље већ виделе Украјину као саставни део свог евроатлантског простора. Ако је тачно да је Украјина, наравно са Кримом, већ била виђена као део евроатлантског блока, онда је право питање шта Русија има са Кримом.

Ово питање нас уводи у онај дубљи слој из којег једино и може да проистекне свако, па и међународно право. И управо тај темељни и дубљи садржај западне државе потпуно игноришу, јер им то даје могућност за потпуну инструментализацију људских права, а потом и међународног права.

Шта, дакле, Русија има са Кримом? Историја Русије је пуна важних догађаја, али се један догађај по свом значају у потпуности издваја. Реч је о примању православног хришћанства 988. године, када се свети Владимир крстио. Овај догађај по свему надмашује све остале и са правом се може рећи да је то најважнији догађај у досадашњем постојању руског народа. Крштавање Русије је одредило пре свега духовни карактер, национални идентитет, културну самосвест и посебно место и улогу руског народа у светској повести. Различите идеологије су долазиле и пролазиле Русијом, али је православно хришћанство остало она једина и трајна вредност која надилази свако време и сваку времешност и краткотрајност људских изума.

НЕДОКУЧИВ ДОГАЂАЈ

Чудом, али Крим је нераздвојиво везан управо за Светог Владимира. Крштавање Русије је недокучив догађај за људски ум. А Владимир се крстио и примио православно хришћанство на Криму у граду Херсону. Тако је крштавање Русије и спајање Крима са Русијом један велики и јединствен догађај у историји ове земље. На сличан начин су и Свети Немања и Свети Сава нераскидиво повезани са Косовом, одредивши једном заувек судбину Србије.

Забележено је да је Владимир пре свог прихватања православног хришћанства желео да својим очима види све тада познате велике религије. Када је присуствовао православној литургији, остале су његове речи да је то небо на земљи и да је то права вера коју треба да прихвати његов народ.

Каква онда може бити судбина Крима када је ту крштена Русија, њен први владар Свети Владимир и када је ту Русија закорачила у историју са својом мисијом? Каква, ако не бурна и пуна тешких борби, препуна славе и пораза?

Заиста, потребна је велика и слепа ароганција западних држава да превиде ову суштинску и најчвршћу повезаност Крима са Русијом. Говорити о кршењу међународног права, о агресији, окупацији, интервенцији, анексији Русије над Кримом, само је очигледно сведочанство да су се водеће западне државе заплеле у мрежи сопствених грубих промашаја и дезоријентације. Једноставно питање над којим би ипак свака западна држава морала да се замисли јесте да ли Русија после хиљаду година може да окупира земљу свог крштења и свог историјског постојања.

Уместо овог питања непрестано стижу претње Русији са Запада. Те претње би требало да

говоре да западне земље сматрају да оне имају своје право које је универзалног значаја над сваком земљом, па самим тим и над Кримом и Украјином. Ово нас доводи до питања шта Америка и западне земље имају са Кримом.

Ако је Русија са Кримом повезана тајном крштења целог руског народа и тиме је одређен духовни пут Русије, онда је веза Америке као водеће западне државе постављена на сасвим другачијим основама. То што Америка нити данас нити у прошлости нема никакве додирне тачке са Кримом, његовим народом, културом и традицијом ништа не мења у очима Америке. Она претендује да у свакој земљи буде чувар људских права, одакле извлачи и закључак да има право на интервенцију у свим државама.

РОДНО МЕСТО АМЕРИЧКЕ „БРИГЕ“

Временом, америчка брига за људска права све више се преплитала са њеним материјалним и војним интересима. Испоставиће се да је конкретан национални интерес, често предодређен духовним начелима у која вековима верује одређени народ, супротстављен апстрактним схематизмима о људским правима наметнутим од Америке. Инструментализација људских права, материјална похлепа и војни интереси довели су до агресије на Србију, Ирак, Авганистан, Либију. Ове агресије су показале да западне државе са неподношљивом лакоћом разарају државе и народе. И ништа као ове агресије не компромитује Запад и његово позивање на вредност људских права.

Наравно, никада не смемо сметнути с ума да НАТО покрива милијарду људи који чине најразвијенији, најбогатији, најнаоружанији и по многим стандардима најкултурнији део света. Русија је слабија у многим од ових параметара. И јасно је да НАТО жели и намерава да наметне целом свету своја правила, свој поглед на свет, своје медије и своје вредности. Али свет је дошао до преломне тачке у којој нешто мора да се промени. Да ли ће Запад преиспитати властити систем вредности који постаје неподношљив, дволичан и неправичан? По свему судећи, неће. Асанж и Сноуден су важни и снажни догађаји, али ипак нису успели да промене већ предвидљив живот Запада. У овом тренутку је заправо можда најважнија улога Русије. То значи да Русија никако не сме да се претвори само у још једну силу попут западних сила, која користи грубе грешке Запада да ојача своје интересе.

За то је потребно много више од правилног коришћења властите силе. Најпре је потребно одлучно одбацавање прихватања да се на западне приговоре одговара у оквиру постављеног западног система вредности. Објективно, Русија је данас велика држава која може Запад да суочи са постојањем једне другачије и самовласне традиције. Утркивање ко је већи и бољи поклоник идеологизације људских права свет може довести до ивице провалије. Управо на питању Крима Русија свету може да покаже један сасвим другачији поглед на свет. Цео свет је упро очи да види како ће Русија одговорити на оптужбе које се заснивају на америчкој доктрини о људским правима.

СУДБИНСКЕ НЕДОУМИЦЕ

Да ли Русија има снаге за живу и истиниту реч, то интересује све па на крају и западне земље. Може ли Русија на увреде Запада да је извршила окупацију Крима одговорити да Крим вековима припада Русији? Већ више од хиљаду година Крим припада Русији, све док га у време комунизма Хрушчов није отео и поклатио га Украјини. Или, може ли

Русија рећи спасоносне речи да је она, ни мање ни више него крштена на Криму, и да је то старије од сваког познатог права, нешто о чему не може да се расправља?

Крим је почетак хришћанске Русије, али данас Крим може симболично постати нови почетак односа у целом свету. Од пада Царске Русије повратак Крима у матичну државу је највећи догађај у животу ове земље. Комунистичка пропаганда је гадно оцрнила руску монархију, али чињенице су неумољиве. Комунизам је Русију довео на јадне и бедне гране. Нема већег показатеља колико је Русија ниско пала од тога да до јуче Крим није био део Русије.

Да ли ће се Русија задовољити физичким враћањем Крима под своје окриље? То би била велика, готово фатална грешка. Ништа добро свет неће добити умножавањем или јачањем већ постојећих великих сила. Повратак Крима могао би да буде почетак повратка Русије себи и својој великој традицији. Глас Русије могао би поново да се чује као аутентични глас који проистиче из њене духовности, њене културе и из њеног специфичног националног карактера. Од највеће је важности да Русија не буде следбеник и носилац досадашње универзалне идеје коју су Американци претворили у идеологију људских права, већ заступник своје идеје проистекле из традиције. То ће онда и мањим народима дати охрабрење да траже своје место под сунцем, сагласно свом националном карактеру. Можемо ли, дакле, очекивати самовластан одговор Русије који следи из њене велике духовне традиције и не понавља оглодане фразе засноване на идеологији људских права? То је питање од прворазредног значаја. Од њега зависи и да ли ћемо добити одговор на већ заборављено питање ко је одговоран за изазивање кризе у Украјини. Више се нико и не сећа нити даје прави одговор због чега је и ко је Украјину гурнуо у ову велику и безнадежну кризу. Преко ноћи је заборављена улога Европске уније која је по сваку цену желела да наметне Украјини потписивање Споразума о стабилизацији и придруживању. На примеру Украјине Европска унија је показала да не постоји добровољна одлука о уласку или неуласку у ЕУ, већ да је реч о голој принуди по цену разбијања једне државе. Нико нема право да амнестира улогу ЕУ у изазивању кризе у Украјини. Напротив, потребно је јасно назначити да је улога Европске уније у Украјини сведена на инструмент претходнице НАТО-а. Европска унија је непосредно подстакла и организовала немире против легално изабране власти у Украјини са циљем њеног збацивања, јер се та власт усудила да одбаци Споразум о стабилизацији и придруживању.

ЖИВОТНИ ИНТЕРЕС СРБИЈЕ

Уместо расправе о недвосмисленој одговорности Европске уније за кризу и распад Украјине, са Запада стижу арогантне и увредљиве оптужбе на рачун Русије. То да Запад не зна шта Русија тражи на Криму и откуда њој право да припоји Крим, сведочи заправо о дубокој и несагледивој кризи која потреса западни свет. Пре свега, мора се отворити суштинско питање да ли Америка има универзално право да у свакој држави буде неприкосновени чувар људских права на начин како то Америка види и како њој одговара. Крим је прави и важан повод да започне једна велика дебата од чијег резултата зависи будућност света. За време настанка САД-а један од најважнијих учесника и тумача Америчке и потом Француске револуције, Томас Пејн, недвосмислено је најавио да ће се у будућности све државе суочити са претњом да милом или силом прихвате идеологију људских права. Ове речи не тако давно готово је дословно поново потврдио и амерички председник.

Нико нормалан не би требало да има ни жељу ни потребу да спори право Америци или било којој другој земљи да своју државу уређује полазећи од вредности људских права. Спорно је, и то суштински спорно, право Америке да било коме другоме под претњом оружја намеће овај систем вредности као једину исправну идеологију. Подједнако је спорно и да се идеологија људских права намеће као врховна и арбитарна вредност која је саморазумљиво старија од сваке традиције и сваке друге вредности. Мале државе које су попут Србије жигосане од стране Америке немају велике шансе да се саме дугорочно супротставе идеологији људских права. Прави одговор припада великим државама које су и носиоци великих традиција и великих идеја. Зато је одговор Русије толико важан. Али још увек се није чуло ваљано образложење које би истовремено ограничило право Америци на универзални интервенционизам, и потврдило право Русији, а онда и другим мањим државама, на самовластан избор начина живота сагласно њиховим традицијама. Свет чека да види да ли ће одговор Русије бити значајно другачији од увећања њене силе. Јасно је да без силе није могуће мењати односе снага у свету, али је исто толико јасно да сама сила никада није могла ништа сама по себи да реши. Србија која је била жртва агресије од стране НАТО-а под лажним изговором заштите људских права мора животно бити заинтересована за данас најважније светско питање, а то је Крим. Подизање Русије и формулисање њеног става могу суштински допринети да и Србија, сагласно својој традицији, уобличи свој став као неутрална држава. Неће бити лако Русији, а камоли Србији, да пред друге народе и против водеће силе света изађе са својим ставом. Али, ко је и рекао да ће то бити лако и извесно.

11.04.2014.

Александар Никитовић

Генерал Михаиловић и српско питање

08.06.2012. Извор: Печат

Зашто је случај генерала Драгољуба Михаиловића и данас актуелан, и на који начин он задире у садашње политичке прилике у Србији, као и у српско питање уопште?

Недавно је Фонд „Слободан Јовановић“ објавио књигу Слободана Јовановића „О историјској личности генерала Михаиловића“. Реч је о више текстова које је Јовановић написао о случају и судбини Драгољуба Михаиловића. У први мах може се учинити да је реч о књизи која има само историографски карактер и да се самим тим ничим не дотиче садашњих српских политичких збивања. Ако би књигу читали само као важно историјско сведочанство, и у том случају она би имала драгоцену вредност. Међутим, постоје и важни разлози који говоре у прилог томе да је питање генерала Михаиловића и данас

актуелно, и да на одређен начин задире у садашње политичке прилике у Србији, као и у српско питање уопште.

МИХАИЛОВИЋ ИЗВРГНУТ НЕДОСТОЈНОМ РУГЛУ

Када је реч о нашој јавности о случају генерала Михаиловића се говори због покренутог процеса судске рехабилитације и одлуке још увек актуелне владе да формира државну комисију која ће открити Михаиловићев гроб. Правни основ за покретање поступка за рехабилитацију Драже Михаиловића представља Закон о рехабилитацији који је донет 2006. године. Исте године Војислав Михаиловић, тадашњи потпредседник Скупштине Србије и унук генерала Михаиловића поднео је захтев за његову рехабилитацију. Задржимо се на чињеницама да судски поступак још није завршен, као да ни државна комисија још није утврдила место погубљења и гроб генерала Михаиловића, јер нас уводе у дубљи слој важности питања генерала Михаиловића за српску политику.

Три су ствари које овде заслужују посебну пажњу. Прва је медијска вест да је у јуну 2011. године државна комисија открила на Ади место на којем је Михаиловић убијен и да су пронађене људске кости које су највероватније његове. Да је реч о Михаиловићевом гробу поткрепљено је новинским написима да су пронађене и муштика и старинско „унуче“ за ракију. Међутим, убрзо је откривено и јавности саопштено да нису пронађене Дражине кости, већ да се ради о животињским костима. Другим речима испоставило се да је државна комисија уместо гроба генерала Михаиловића пронашла животињске кости. А посебно је занимљиво како је откриће животињских костију уместо људских представљено медијима: „О резултатима испитивања обавештен је надлежни истражни судија Драган Пантелић... Антрополошки тим није се бавио питањем јесу ли од ове или оне, или неке треће врсте животиња, прасади, јагњади или телади. Наиме, поучена овим искуством тражења и налажења, државна комисија планира наставак истраживања и ископавања на Ади у августу – овог пута по свим стручним правилима, судско-медицинским, археолошким и антрополошким.“

Дакле, када бисмо хтели да извучемо закључак из ове вести он гласи да је државна комисија тражила генерала Михаиловића, али да није нашла његове остатке већ је нашла животињске кости.

Затим, друга ствар која заслужује пажњу јесте вест да је Суд захтевао утврђивање чињенице да ли је генерал Михаиловић уопште мртав. Пошто је државна комисија уместо Михаиловића пронашла животињске кости сада се иде корак даље, па се поставља питање да ли је Михаиловић уопште убијен. Односно, поставља се питање да ли је истинита чињеница да је хрватски револуционар и комуниста Јосип Броз Тито ликвидирао српског војног команданта Драгољуба Михаиловића.

Правна логика налаже да се не може рехабилитовати онај ко је осуђен на смрт стрељањем, ако се претходно не утврди да је убијен онај за кога се тражи рехабилитација. И ова врхунска правничка мудрост, која готово прелази у отворено ругање, на најбољи начин се испољила у процесу рехабилитације генерала Михаиловића кроз тврдњу да нема

поузданих доказа да је Михаиловић убијен. Што опет води природном закључку да ако нема доказа да је Михаиловић убијен, нема ни основа да буде рехабилитован.

Тако је Виши суд у Београду и дошао до става да без доказа о Михаиловићевој смрти не може одлучити о захтеву за његову рехабилитацију, односно поништити пресуду од 15. јула 1946. године, којом је Михаиловић осуђен на смрт стрељањем.

Ни то да су уместо Драже пронађене животињске кости, ни то да се заправо не зна ни да ли је Михаиловић уопште убијен, није било довољно у овом поступку бестидног изругивања генералу Михаиловићу. Отишло се још један корак даље. Наиме, „Танјуг“ је пренео следећу вест: „Поступак пред Првим основним судом у Београду, у којем би командант краљевске војске у отаџбини Драгољуб Михаиловић требало да буде проглашен мртвим, биће настављен пошто му Центар за социјални рад постхумно постави привременог старатеља. Суд чека да Центар за социјални рад постави старатеља Михаиловићу како предвиђа Закон о ванпарничном поступку, да би могао да закаже рочиште на којем ће утврдити све околности случаја и донети решење којим би био одређен дан и час смрти Михаиловића“, рекла је данас „Танјугу“ портпарол суда Гордана Вуковић.

На овај начин права и надлежна адреса за генерала Михаиловића постао је Центар за социјални рад, који најпре мора да за убијеног српског команданта краљевске војске у отаџбини постави „привременог старатеља“. Нема ништа од рехабилитације генерала Михаиловића док Центар за социјални рад најпре постхумно не одреди привременог старатеља. Тиме Суд хоће да каже да има такву врсту власти над Драгољубом Михаиловићем да ће му и мртвом одредити „привременог старатеља“.

Замислимо да је на овакав начин вођен поступак против било ког Србина у Загребу, Тирани или Сарајеву. Да су започели са костима угинулих животиња и догурали до „постхумног привременог старатеља“. Вероватно би цела нација била посрамљена што се тако поступа са једним Србином. А овде видимо како српска власт у Београду срамно вређа мртвог српског генерала.

Зашто је то тако? Зашто је Драгољуб Михаиловић морао да буде стрељан, проглашен издајником и непријатељем српског народа, а да онај који га је убио и оклеветао – Јосип Броз Тито буде проглашен не само правим и највећим пријатељем српског народа, него и највећим сином српског народа? Зашто се и данас чује хистерична вика из Загреба да је Михаиловић злочинац, а у Београду извргава недостојном руглу?

ИЗМЕЂУ СОВЈЕТА И ЗАПАДНИХ СИЛА

Одговор би требало потражити на правом месту, а то значи ни у Београду, који данас само послушно испуњава налоге, нити у Загребу који је сагласно својој најдубљој традицији увек само испружена рука великих сила и бранилац лажне титоистичке симетрије између четника и усташа. Најбољи могући одговор може се наћи у писму које је енглески премијер Винстон Черчил послао 29. марта 1943. године председнику југословенске владе у избеглиштву Слободану Јовановићу, а које се може прочитати у поменутој књизи „О

историјској личности генерала Михаиловића“. Узевши у целини, Черчилово писмо заслужује највећу могућу пажњу јер оно показује дугорочну британску стратегију, како према српском питању, тако и уопште према унутрашњем уређењу и коначној будућности Југославије. За ову прилику усредсредимо свој поглед на Черчилов однос према генералу Михаиловићу. Наиме, оно што је овде од највеће важности јесте да Черчил у писму наводи Михаиловићеве речи. Тако Черчил цитира генерала Михаиловића: „Енглези се сада боре до последњег Србина у Југославији. Он је наставио да Енглези пробају да купе српску крв по цену безначајне количине оружја, али да он никада неће узети учешће

Да погледамо шта је заправо Михаиловић по Черчиловом сведочењу рекао. Пре свега овде је реч о односима Србије и Енглеске као велике западне силе. С једне стране, Михаиловић наводи да Енглеска има за свој циљ да ратује до последњег Србина и да је спремна да купи српску крв тако што ће је платити безначајном количином оружја. С друге стране, када је реч о Србији, Михаиловић је рекао да он никада неће узети учешће у овој трговини, односно да за њега српски народ и српски национални интереси не подлежу трговини. Требало би обратити пажњу да је Михаиловић нагласио да он неће узети учешћа у овој трговини, а да није рекао да Србија неће узети учешћа. Ово место говори да је генерал Михаиловић био свестан и снаге Енглеске као велике силе да наметне своја решења, али и подељености српског народа на два покрета отпора.

Суштина Михаиловићевих речи је да Енглеска као сила не признаје право српском народу на властите националне интересе, већ се искључиво руководи својим геополитичким интересима. У тим интересима Енглеска намеће Србима обавезу општег народног страдања и погибије, и спремна је да плати одређену, очигледно минималну цену зарад остварење својих интереса.

Михаиловићев одговор на притисак Енглеске да Срби на најскупљи начин, дакле сопственом крвљу служе остваривању енглеских интереса, јесте да је његова једина дужност да служи интересима сопственог народа. И управо у томе лежи прави узрок и смисао смакнућа Михаиловића. Велике силе захтевају да се служи њиховим интересима, а генерал Михаиловић је по сваку цену хтео да служи српским националним интересима. То је определило његову животну судбину, али је и темељно определило судбину Србије и српског народа.

Зато што је распоред великих сила и њиховог тадашњег утицаја био такав да су Срби, било да су припадали четничком или партизанском покрету, приморавани да служе Совјетима или западним силама. Једино није било места да се буде за Србију и српски национални интерес.

Михаиловићево инсистирање на српским интересима није само определило да га Британци препусте слању на губилиште, него је потврђено и устоличено правило да ће бити жигосан и осуђен свако ко се усуди да одбије налог великих западних сила и покуша да се бори за интересе Србије.

Зато је уз допуштење западних сила Брозев режим сасуо на главу Михаиловића најбезобзирније лажи које су и данас присутне. Због тога данас Михаиловића траже

претурајући по животињским костима, и зато је убијен и понижен потпао под надлежност Центра за социјални рад који би требало да му „постхумно одреди привременог старатеља“.

Драма српског народа се одвија и кроз судбину Драже Михаиловића. Његова борба, његово убиство и велико страдање кроз које је прошао, као и понижење које му је приредила садашња власт начином на који се води поступак за његову рехабилитацију, говори да су велике силе сурове када уоче да Срби покушавају да своју земљу отму њиховој контроли. Ова драма српског народа је започела укидањем српске државе и стварањем Југославије. Она се наставља и пошто је нестала Југославија, а њено уништење је искоришћено и да се српском националном простору нанесу дуготрајне и озбиљне штете. Заправо је готово цео век била суспендована српска држава зарад наднационалне југословенске творевине. И неће бити нимало лак задатак да се поново успостави српска држава која брине о својим интересима и не потпада под контролу великих сила. Начин на који се и даље обрачунава са генералом Михаиловићем најбоље говори о томе.

Зато нема ни већег, ни пречег, ни тежег државног и националног циља од рехабилитације права на српску државу, рехабилитације права на српске националне интересе и рехабилитације права да о српској држави и српској ствари одлучује Србија и српски народ, а не стране силе.

Добар пример да је у пресудно важним стварима могуће да српски народ самостално одлучује јесте доношење Устава из 2006. године. То је важан доказ да Србија може да брани своје националне интересе и води самосталну политику када у земљи постоји национални консензус и промишљена политика.

Само је по себи јасно да је немогуће водити самосталну српску политику у наднационалној творевини каква је била Југославија или на основу наднационалне и интернационалне идеологије било које врсте. Ове две велике и трагичне заблуде имале су и имају несагледиве последице по српски народ. По истом принципу немогуће је водити самосталну државну и националну српску политику на основу политике да ЕУ нема алтернативу.

Оно што је заједничко генералу Михаиловићу и многим другим Србима који су заступали међусобно различите идеолошке правце, јесте јасно и непоколебљиво уверење да је прва и најпреча дужност доследно и неодустајно се борити за Србију и српске националне интересе.

08.06.2012

Александар Никитовић

Одговор Александра Никитовића Миодрагу Зечевићу

29.06.2012. Извор: Печат

Комунизам је мртав и живот иде даље. Поступно ће корак по корак доћи и до пуног националног помирења у српском народу. Рехабилитација генерала Михаиловића биће свакако велики и важан чин у српском националном помирењу.

Александар Никитовић: "Зечевић је по сваку цену настојао да расправу врати на више него препознатљив ниво, својствен некадашњој револуционарној пропаганди која по кратком поступку суди и пресуђује о томе ко је издајник."

Основна замисао текста „Генерал Михаиловић и српско питање“ била је да укаже на Михаиловићево опредељење да служи једино српским националним интересима, док су велике силе, пре свега Британија, биле супротстављене таквој политици, и зато Михаиловића препустиле да га комунисти на свом револуционарном суду осуде и погубе. У свом реаговању председник СУБНОР-а М. Зечевић на више места истиче да му није јасно шта се хтело са оваквим текстом. Ако није разумео или ако није хтео да разбере идеју текста, Зечевић је по сваку цену настојао да расправу врати на више него препознатљив ниво, својствен некадашњој револуционарној пропаганди која по кратком поступку суди и пресуђује о томе ко је издајник. У поменутом тексту руководио сам се трезвеном претпоставком да постоји нешто подразумевајуће о чему не би требало више расправљати, и био сам уверен да је сазрело време да у јавности некадашњу комунистичку острашћеност и злонамерност замене суптилније расправе о улози генерала Михаиловића у разумевању српске политике.

КО ЈЕ ИЗДАО СРБИЈУ И СРПСКИ НАРОД

Данас се, истина, у највећем делу наше јавности о Михаиловићу говори много разложније, али постоје и наследници острашћеног и површног говора, као што су Жене у црном и реаговање председника СУБНОР-а. Они мисле да ће понављањем жигосања Михаиловића као издајника зауставити време и онемогућити живу и слободну реч, а не разумеју колико је питање генерала Михаиловића данас живо и колико је присутно у разумевању савремених политичких прилика.

Ако М. Зечевић инсистира да се ствар врати на почетак у смислу утврђивања питања издаје, онда он не увиђа да та тешка расправа у својој дубини крије многе замке управо за српске комунисте. На питање ко је издао, не може се пронаћи одговор пре него што утврдимо о каквој је издаји реч, односно шта је предмет издаје. Ако су предмет издаје Србија, српски народ и српски национални интереси, онда је реч о једној врсти издаје. Сасвим је друга ствар ако су предмет издаје комунистичка идеологија и интереси Коминтерне. Јосип Броз није могао да изда ни Србију, ни српски народ, јер он поред свих

комунистичких уверавања да је био највећи син српског народа никада није припадао, нити је бранио интересе српског народа. Али зато је право питање за српске комунисте да ли су се они борили за интересе свог народа или за комунистичке интересе. Излишно је и говорити колико су се ови интереси међусобно искључивали.

Претпостављам да М. Зечевић има разлога да поштује некадашњег министра полиције Србије Слободана Пенезића Крцуна. Наводим карактеристичне Пенезићеве речи које говоре да је он био свестан дубине амбиса у којем се нашао српски народ: „Међу нама у српском и југословенском руководству дошле су до изражаја суштинске разлике о правој политичкој улози Драже Михаиловића. Постоје две тезе о улози Михаиловића које се не могу измирити. По једној, Дража је просто узето био квислинг и ту нема више шта да се дода. **По другом мишљењу, које и ја делим, Дража је био вођа контрареволуције, а ми смо изводили револуцију. Дража је мрзео Немце као и ја**“.

Средином деведесетих година један важан учесник савремених политичких догађања дао је одмерено, истинито и правично одређење карактера двају покрета отпора у Другом светском рату на нашим просторима: „Равногорци су били руковођени тежњом да народ сачувају, да му донесу слободу. Сваки људски живот је драгоцен. Равногорци су слободу хтели да освоје тако што ће људски живот чувати. За комунисте људски живот није представљао никакву вредност. То је суштинска разлика између равногораца и комуниста. Ако су то разлике између равногораца и комуниста, онда није случајно што је толико неистине ширено о Равногорском покрету све ово време. Требало је прикрити основну чињеницу да је Равногорски покрет био заокупљен освајањем слободе, а да је комунистички покрет заокупљен освајањем власти. Равногорски покрет и генерал Михаиловић убијани су зато и физички и на друге још подмукле начине: лажима и неистинама. Некада ћутањем, али чешће најподмуклијом и најпрљавијом пропагандом“.

БРОЗ – НЕПРИЈАТЕЉ СРБИЈЕ

У борби српске националне идеје и комунизма превагу је захваљујући страним силама однео комунизам. Због самог карактера комунистичке идеологије, у чијој је основи примена суровог насиља и репресије, и због чињенице да је захваљујући сагласности великих сила омогућено да се Брозова власт силом наметне Србији и српском народу, јасно је да таква власт није могла другачије функционисати него на основу најподмуклијих лажи и голе репресије. Брозу није било довољно што је захваљујући великим силама победио свог политичког и идеолошког противника Михаиловића, него је користећи се лажима осудио и погубио Михаиловића као издајника и непријатеља српског народа.

Отворено говорећи тешко је замислити веће понижење Србије од тога да Броз као подофицир туђе војске дође и узурпира престо Србије и тадашње Југославије. Није Броз био само непријатељ генерала Михаиловића, него је он пре свега и у основи био непријатељ Србије и српског народа. Наравно баш такав Броз био је по вољи великих сила, јер је његова главна и основна препорука била да ће сваки српски национални интерес жртвовати зарад интереса иза којих стоје велике силе, да би заузврат могао да ужива доживотну власт.

М. Зечевић хвали Брозов пројекат федерализације Југославије, на основу којег је касније у крви разбијена земља и распарчан српски национални простор. Иза Броза остала је лаж, просута невина крв, а српски народ још дуго неће моћи да се опорави од последица Брозове владавине.

Само је на темељима Брозове непријатељске политике према српском народу председник СУБНОР-а могао да изнесе тако грубе неистине као што су следеће констатације: „Под агресивним налетом неонацистичких снага српског друштва, посебно потомака и поштовалаца српског квислинштва и колаборације са фашистичким окупатором, Скупштина Србије је децембра 2006. године донела Закон о рехабилитацији.“ Рећи да је 2006. године Скупштина Србије „под агресивним налетом неонацистичких снага“ донела један Закон, не само да не одговара истини, него се у потпуности коси са елементарним осећањем одговорности за изговорену јавну реч. Када би неки неупућени странац прочитао ове Зечевићеве речи, њему би пред очима морала да се појави слика „агресивних неонацистичких снага“ које марширају београдским улицама и под претњом страшне одмазде присиљавају Скупштину да донесе Закон о рехабилитацији. Ове непромишљене и неистините речи, које упућују да у Србији постоје неонацистичке снаге и да оне још могу да натерају Скупштину Србије да ради по њиховом диктату, дају готово савршени алиби државама на Балкану које су биле фашистички пројекти, да своју фашистичку прошлост замене измишљеним нацистичким снагама у Србији.

Зашто је М. Зечевићу потребно да измишља постојање неонацистичких снага данас у Србији? Зато што је у самом корену Брозове политике била лаж. Оно што је на злочину и лажима направљено не може се бранити другачије него непрестаним новим лажима и новим злочинима. Да ли М. Зечевић заиста не разуме да ниједан словесан Србин не може бити за фашизам, јер он у својој идеолошкој основи негира право на слободу Србије и српског народа.

МЛАДИ НАРАШТАЈИ И ДРАЖА

Може се приметити како М. Зечевић непрестано наглашава како потомци равногораца стоје иза настојања да се рехабилитује генерал Михаиловић. Истина је да су углавном потомци равногораца остали верни великим идеалима борбе за српску ствар. Али М. Зечевић сигурно зна и да су многи потомци комуниста потпуно одбацили комунистичку идеологију и да су прихватили парламентарну демократију као најбољи од могућих начина уређења савремене државе. Готово сам уверен да 1946. године, у страшној ноћи када је погубљен генерал Михаиловић, његове убице нису ни сањале да ће он остати жив у српском народу, и да ће 2012. године имати јако много поштовалаца као што их је имао и за живота.

Због важности саме теме, а независно од реаговања М. Зечевића, требало би подсетити да су комунисти на исти дан 17. јула када је погубљен Дража, убили 1918. године руског цара Николаја II, царицу и њихово петоро малолетне деце. Може ли се уопште замислити страшнији злочин од овог комунистичког. А на ово одговор Руске православне цркве био је истинит и једини могући. Цара Николаја и царску породицу Руска православна црква уврстила је у ред светих мученика. Дом Ипатијевих у Јекатеринбургу (у доба

комунистичке власти зван Свердловск), где су комунисти без суда поубијали цара који је абдицирао и сву његову породицу.

Своје реаговање М. Зечевић је започео потцењивањем младих нараштаја и њиховог знања о овим тешким темама. Могуће је да је узрок потцењивачком односу то што млади нараштаји и данас поштују Дражу Михаиловића, његову борбу и жртву за српску ствар. И заиста добро је познато да на великим утакмицама неретко цео стадион пева песме у славу генерала Михаиловића. Да ли уопште можемо и замислити како се млади Срби данас диве Брозу. Броз, Кардељ, Кидрич, Доланц и други туђинци су страни српској омладини. Несумњиво да млади нараштаји нису за комунистичку револуцију, јер нису за отимање туђих кућа, и поврх свега против су убијања ближњих само зарад остварења комунистичке идеологије.

Комунизам је мртав и живот иде даље. Поступно ће корак по корак доћи и до пуног националног помирења у српском народу. Рехабилитација генерала Михаиловића биће свакако велики и важан чин у српском националном помирењу. Да ли је могућа рехабилитација Михаиловића пре него што се рехабилитује српска држава и право српског народа да самостално одлучује о својој судбини или би сама рехабилитација Михаиловића допринела и рехабилитацији српске државе, важно је и отворено питање.

У сваком случају истина нас чека и мораћемо у једном тренутку да се суочимо са њом. Дотле, плаћаћемо велику цену заблудама да Србији може бити добро тако што ћемо служити разним наднационалним идеологијама иза којих стоје велике силе. Некада се наш човек држао једноставне истине „усе и у своје кљусе“, али смо потом цели век проживели у Југославији и под интернационалним идеологијама очекујући да нам срећу доносе други и верујући да је могућ бесплатан ручак. И како је Черчил написао, генерал Михаиловић није хтео да тргује српском крвљу и ту одлуку је платио сопственом главом. На нама је да се изборимо да Србија само за своје интересе и за своју територију, ако је потребно, плаћа и најскупљу цену. Ако је такав избор био готово немогућ у условима светског и братоубилачког рата, морали бисмо поучени сопственим искуством да га обезбедимо у садашњим условима мира. Пример генерала Михаиловића је у том смислу више него важан и поучан. На Србији је да покаже самосвест и разумевање жртве генерала Михаиловића коју је поднео остајући веран својој дужности да служи интересу српског народа.

29.06.2012.

Александар Никитовић

Завршни одговор М. Зечевићу

12.07.2012. Извор: Фонд Слободан Јовановић

Закључак ове полемике би могао бити да је Јосип Броз уз помоћ великих сила, и уз саучесништво српских комуниста, неметнуо идеологију да комунизам нема алтернативу. У тој лудачкој кошуљи више од пола века живела је Србија и српски народ. И 2008. године је уз директно мешање великих сила Србији наметнут режим да ЕУ нема алтернативу.

Председник СУБНОР-а М. Зечевић је у наставку полемике у први план истакао агресију НАТО-о пакта на Србију 1999. године. Користећи бујицу оштрих речи он је повезао захтев за рехабилитацију генерала Михаиловића са оправдавањем агресије из 1999. године. Самим тим, по овој погрешној логици, требало би извући закључак како је и текст о генералу Михаиловићу заправо подстакнут потребом да се оправда агресија НАТО-о пакта на Србију.

Једини смисао ове чисте бесмислице могао би бити да се вода толико замути да више нико не зна око чега се полимика уопште води. Управо да се не би дозволило да се ствар тако обесмисли, изнећу неколико чињеница које ће показати колико је површно, конфузно и злонамерно Зечевићево повезивање текста о генералу Михаиловићу са наводним оправдањем агресије на Србију.

КО ЈЕ ЗА НАТО АГРЕСИЈУ?

Прво, и пре свега, када је НАТО напао Србију као и многи други грађани добио сам позив за мобилизацију у Војску СРЈ, на који сам се одвајао и цели рат провео под оружјем. Уверен сам да су у основи на исти начин поступили сви Срби. Поред овог личног примера који не захтева никакво додатно објашњење, навео бих један много важнији и начелнији став који има политички значај. Има много истакнутих српских јавних личности, који не спадају у Зечевићеве идеолошке истомишљенике, али који су НАТО агресију осудили оштрије и темељније од самог Зечевића. Рецимо председник ДСС Војислав Коштуница је 24. марта 1999. године, дакле на сам дан почетка рата против Србије саопштио следеће: „Између наставка преговора и агресије на суверену државу СРЈ, НАТО савез, као проширена солдатека Клинтонског режима, изабрао је друго. Преговарати се могло, наравно на другачијим претпоставкама него што су преговори у Паризу вођени, али Вашингтон је одабрао пут рата а не мира... Није овде међутим реч ни о каквој бризи за мир, нити забринутости над патњама Албанаца, већ о покушају успостављања америчке хегемоније у међународној заједници. Упркос противљењима у свету, упркос упозорењима разумних Американаца да Америка не треба да преузме улогу “силеције слободног света”, човек који се на срамоту творца Декларације независности данас налази у Белој кући одлучио је, да преуређује светски поредак.“

Претпостављам да су наведене чињенице довољне М. Зечевићу да разуме праву и једину природу односа који имам према агресији из 1999. године, и да је свака даља реч о томе излишна. С друге стране, потребно је приметити да управо странке које предњаче у заговарању приступања Србије НАТО-у, а то су ЛДП и Г17, деле Зечевићеву острашћену преданост Брозовом делу. А сада да се вратимо теми и српском генералу Михаиловићу.

ЗАШТО ЈЕ ЗЕЧЕВИЋ ЗАБОРАВИО КРЦУНОВЕ РЕЧИ ДА ДРЖА НИЈЕ КВИСЛИНГ?

Примећујем да М. Зечевић у свом реаговању није нашао за сходно да се осврне и да свој коментар на навођење речи Слободана Пенезића Крцуна да Дража Михаиловић „није био квислинг неко вођа контрареволуције“ који је Немце мрзео као и Пенезић. Ово признање дао је човек који је познат по томе што је говорио да његове руке нису кржаве до лаката, него су кржаве до рамена. Наравно, није он говорио о крви немачких војника, већ о просутој српској, братској крви. И човеку коме је таква мука на души, није до лагања да је убијао своју браћу зато што су квислинзи, већ је рекао истину да их је убијао јер се борио за комунистичку револуцију.

Нажалост, нико од водећих српских комуниста који су водили рат против српског народа у име револуционарних идеала није се искрено и јавно покајао због убијања Срба. Ћилас је, рецимо, отишао на робију због обрачуна унутар комунистичке партије, али никада ниједну реч покајања није рекао због грађанског и братоубилачког рата који је водио. И како време пролази све је мање и мање наде да ће такво покајање, које би било најбољи темељ националног помирења, доћи од стране значајних српских комуниста.

Велики руски писац Достојевски, који је у Злим дусима описао карактере будућих комуниста, није са великим оптимизмом гледао на могућност да ће се комунисти покајати због проливане крви. Он је очигледно добро знао дубину људског срца и сву тежину подвига покајања за оне који су смишљено и намерно убијали зарад идеје комунизма. Није мала ствар то што је комунизам пропао и нестао, а проливена крв остала да вапи.

Наравно, јасно је само по себи да се лични подвиг покајања о коме је било речи не односи на председника СУБНОР-а, јер је он у време избијања рата имао десет година, па није примерено говорити о покајању. Ипак, пожељно би било да на некој другачијој основи М. Зечевић ревидира свој однос према генералу Михаиловићу и српском питању. То је можда могуће ако не на основу унутрашњег порива, а оно на основу неког јаког спољњег ауторитета или важних сазнања које би М. Зечевићу откриле праву природу комунистичке револуције. Упућујем на речи Владимира Путина који је недавно у Савету Федерације рекао да су комунисти издали Русију. Ако ове речи нису познате М. Зечевићу, он је сигурно чуо да је Танасије Младеновић говорио да су српски комунисти издали српски народ.

ЖРТВА ВОЂЕ РАВНОГОРСКОГ ПОКРЕТА НИЈЕ УЗАЛУДНА

И на крају ове полемике изнео бих следеће мишљење о генералу Михаиловићу. И поред тога што српски народ не зна где је његов гроб, Дража Михаиловић може мирно да почива

јер га његов народ није заборавио и носи га дубоко у срцу. Жртва вође Равногорског покрета није узалудна, није обесмишљена и није покривена лажима које шездесет година падају на његово име. Напротив, време које је пред нама све више ће откривати прави смисао велике идеје генерала Михаиловића да се увек на првом месту мора имати интерес свог народа, а не интернационалне идеологије великих светских сила.

Не може се служити два господара, и Србија и велике силе. Лакше је савити се под скуте великих сила, али дужност и част су налагали генералу Михаиловићу да буде до краја уз свој народ. Пре пола века Михаиловић је због тога издан, презрен и погубљен. А данас су и по речима М. Зечевића српска „деца“ за генерала Михаиловића.

Шта би, дакле, могао бити закључак ове полемике. **Закључак би могао бити да је Јосип Броз уз помоћ великих сила, и уз саучесништво српских комуниста, неметнуо идеологију да комунизам нема алтернативу. У тој лудачкој кошуљи више од пола века живела је Србија и српски народ.**

И 2008. године је уз директно мешање великих сила Србији наметнут режим да ЕУ нема алтернативу. А Дража? Дража се борио за слободну Србију и за слободу српског народа. Све што је имао и све што је могао дати, он је за Србију дао. Зато је име генерала Михаиловића записано тамо где је једино битно, а то је књига вечнога живота.

12.07.2012.

Александар Никитовић

Добри сусед Косово

16. 2. 2010. Извор: Данас

Колико има политичке мудрости и државничке далековидости у владајућој политици да ЕУ нама алтернативу, успостављеној пре две године у Србији? Можда се на први поглед може учинити да се ово питање злонамерно поставља јер се пред нашим очима већ у реалном животу урушава политика „ЕУ нема алтернативу“. То што је сам живот почео да даје јасан одговор на ову политику заправо додатно захтева да се види о чему је овде заправо реч.

Политика „ЕУ нема алтернативу“ настала је на председничким изборима 2008. године, који су се одржавали у време када је већ припремљена завршница једностраног проглашења независности Косова. Да ли постоји још нека земља у свету која би баш у тренутку када се уз подршку великих западних сила организује проглашење нове државе на њеној територији расписала председничке изборе? Само одржавање ових избора представљало је поруку пре свега оним истим великим силама, које су стајале иза пројекта

независног Косова, да један део власти у Србији има пречих и важнијих ствари од заштите територијалног интегритета земље.

Који су то пречи послови видело се у другом кругу председничких избора, који су се одвијали под слоганом „Освојимо Европу”. Дакле, истовремено док су најмоћније европске државе припремале завршни чин албанског освајања Косова, у Србији је на председничким изборима победила политика „ЕУ нема алтернативу”. Ово је био први доказ да је ова политика тренутно успешна, што наравно још не значи да у њој има политичке мудрости и државничке далековидости.

Убрзо затим председник Владе Војислав Коштуница вратио је мандат народу јер је на седници Владе, на предлог Министарства иностраних послова, прегласавањем председника Владе и министара из ДСС одбачен предлог да Скупштина Србије усвоји резолуцију којом би било дефинисано да Србија у процесу европских интеграција може потписивати само споразуме који гарантују њену територијалну целовитост.

Парламентарни избори одвијали су се у борби два политичка начела: да ЕУ нема алтернативу и да Србија нема алтернативу. Листа за европску Србију доказала је своју веру и опредељеност у ову политику када је у завршници избора потписала ССП и са тада деветнаест држава ЕУ које су малтене дан пре признале постојање нове државе на тлу Србије. Такав пример добре воље и пријатељства према државама које вам скраћују територију за петнаест посто није забележен у историји цивилизованих држава и народа.

Листа за европску Србију и њена политика „ЕУ нема алтернативу” освојила је највише гласова на изборима, што је био други доказ тренутне успешности ове политике, али још не и доказ политичке мудрости и државничке далековидости.

Следећи корак у политици „ЕУ нема алтернативу” био је потписивање међународног споразума о признавању границе између Србије и Косова. Ово је био још већи дипломатски успех власти јер су заузврат укинуте визе за грађане који живе на делу територије Србије без Косова.

Из ове политике убрзо је природно следило признавање Еулекса, мисије која проистиче из Анекса 10 Ахтисаријевог плана, а која има јасан циљ да ствара државне институције независног Косова. Власт је уз празну причу о шест тачака представила прихватање Еулекса као дипломатски успех.

Следећи корак у политици „ЕУ нема алтернативу” био је потписивање међународног споразума о признавању границе између Србије и Косова.

Трећи корак који је ових дана дошао на дневни ред, а који природно припада политици „ЕУ нема алтернативу”, јесте успостављање добросуседских односа између Србије и Косова. Модел да Косово признамо као доброг суседа по угледу на споразум две Немачке, понудио је још током преговора 2007. године Волфганг Ишингер. Пошто је успостављање

добросуседских односа сувише крупна ствар да би могла да се сакрије, власт се нашла пред крупним избором. Косово или јесте или није сусед Србије.

За државе ЕУ које су признале независност Косова и истовремено потписале ССП са Србијом нема никакве дилеме. Сагласно ССП Србија има обавезу да успостави добросуседску сарадњу са Косовом. Овај услов сваким даном све јасније и гласније се чује. А пошто за власт у Србији ЕУ нема алтернативу, шта друго може да се ради него да се спремно испуњавају сви услови.

Која држава је спремна да испуњава све услове које јој не постављају властити грађани него долазе споља? Ниједна. Која европска држава је успоставила политичко начело „ЕУ нема алтернативу“? Ниједна, осим Србије. Да ли нам ишта значе скорашњи примери ирског референдума и Клаусовог добијања гаранција за Чешку.

После две године из власти долазе појединачни, додуше окаснели гласови да Србија има свој Устав и своје државне и националне интересе, па ће ако буде натерана да бира између свог и туђег интереса ипак пре изабрати властити интерес. То је прво јавно самопризнање да је политика „ЕУ нема алтернативу“ лишена сваке политичке мудрости и елементарне државничке далековидости. Питање је сада, да ли је ово стварно и крај ове политике или громогласни параван за прихватање Косова као доброг суседа?

16. 2. 2010.

Александар Никитовић

Зло семе

26.11.2009. Извор: Печат

Нико не очекује више да је Демократска странка спремна да води државотворну политику и да се одупирући страним притисцима бори за начело српске државности. Сагласно политици ове странке било је сасвим природно и очекивано што је 2004. године Борис Тадић позвао Србе на Косову и Метохији да изађу на изборе. Исто тако, 2006. године била је очекивана и њихова незаинтересованост за судбину референдума у Црној Гори. Следило је, крајем 2007. године, хитно расписивање председничких избора који су били завршени само два дана пре проглашења независности Косова. Затим је дошло до потписивања међудржавног споразума ССП са земљама које су, малтене тог дана, признале независност Косова. У духу те исте политике настала је и садашња Влада противно гласу народа, а уз помоћ тајкуна и страних амбасадора. Ништа мање очекивано од Демократске странке било је и тражење саветодавног мишљења од Међународног суда

правде поводом једностраног и противзаконитог проглашења независности Косова, уместо подизања тужбе макар против једне државе која је ту независност признала противно важећем међународном праву. Признат је Еулекс који ствара независну државу Косово и потписан споразум о граници са Косовом. Све отвореније се подржава спољашњи притисак на Републику Српску како би се створила унитарна Босна.

Све ово је, дакле, очекивано и природно произлази из политике Демократске странке која се најбоље оличава у пароли да ЕУ нема алтернативу, што значи да сваки пут када се сукобљавају интереси Србије и ЕУ-е ствари се на крају морају подредити интересима ЕУ-е.

Ако нико од Демократске странке није очекивао ни самосвест ни пожртвованост у одбрани националних и државних интереса, ипак постоји граница коју нико па ни Демократска странка не би смела да пређе. А та граница је самоиницијативно разбијање државе, што је случај са Предлогом статута Војводине. Ако нико од њих није очекивао да бране Србију, најмањи минимум био је да је макар не нападну изнутра.

Зло семе сепаратистичког Статута посејано је у Војводини. Без намере да се умањује значај других странака владајуће коалиције и њихових лидера, одговорност за сепаратистички Статут носи Борис Тадић. Човек чија је прва уставна дужност да „изражава државно јединство Републике Србије”, најодговорнији је за усвајање Статута којим се ствара државно нејединство Србије.

Шта су Срби по новом Статуту у Војводини? Срби су национална заједница као и Мађари, Словаци, Хрвати, Црногорци, Румуни, Роми, Буљевци, Русини, Македонци и друге националне заједнице. Тако је Србија по Уставу држава српског народа, а Војводина је по Статуту Покрајина равноправних националних заједница. У Војводини више не постоји српски народ већ су Срби једна од „националних заједница”. Да ли било ко, ко је способен да здраворазумски расуђује, може и помислити да би рецимо у Мађарској могла бити донета слична одлука, по којој би Мађари, Срби и Румуни постали националне заједнице.

Претварање Срба у Војводини у једну од „националних заједница” није само противуставни чин, већ је то велико зло које Срби могу да учине Србима. Једноставно, садашња власт је одлучила да део свог народа из уставног статуса државотворног народа претвори у националну заједницу. Нико пре власти Бориса Тадића није пало на памет да део свог народа самоиницијативно претвори у националну заједницу.

Сагласно новој улози националне заједнице коју Срби имају у Војводини, Демократска странка као творац Статута побринула се и да Срби добију посебан, нов и „модеран” идентитет у Војводини. Застарелу ћирилицу оставили су остатку Србије. Исто тако су и наводно застарелу и национализмом отровану Српску академију наука и уметности оставили остатку Србије. Нова српска национална заједница у Војводини треба да се окрене модерној и новоустановљеној Војвођанској академији наука и уметности и прогресивном латиничком писму. И осим тога, ваљда да би се истакла наводна разлика и назадност осталих делова Србије, у Статуту је утврђено да је „Војводина регија у којој се

традиционално негују вишекултуралност, вишеконфесионалност и други европски принципи и вредности”.

Када је Статут већ утврдио да Срби више нису народ, да не ваља писмо, да не ваљају најстарије националне институције, и да заправо најмање ваља Устав Србије, онда је отворена бреша да дух сепаратизма почисти све пред собом. Јер када сама држава Србија не ваља, како онда могу ваљати три амбасаде Србије у Бриселу, а реч је о нашој амбасади у Белгији, амбасади при ЕУ и амбасади при НАТО. Све три амбасаде заједно нису способне да заступају и интересе АП Војводине, већ се мора отворити засебно представништво Војводине. Да ли треба да погађамо коме ће бити подређено војвођанско представништво, министру спољних послова Србије или председнику Владе Војводине.

Пошто је Статут већ догурао до свих ових државних атрибута неке је онда пало на памет да се не цепидлачи и да се одједном од Владе Србије преузме више од 150 државних надлежности. Овај пренос државних надлежности са Владе Србије на Владу Војводине представља смишљено и свесно прављење државе у држави. Увредљиво је за здрав разум позивање на то да се државне надлежности преносе на основу уставне одредбе из члана 178., по којој Република Србија може Аутономним Покрајинама поверити „поједина питања из своје надлежности”. Здрав разум мора направити разлику између „поверавања појединих питања из своје надлежности” и поверавања више од 150 државних надлежности.

Посебан је шамар грађанима Србије то што ово прављење државе у држави, кроз пренос више од 150 државних надлежности на Владу Војводине, плаћају сами грађани из буџета Републике Србије. А када грађани Србије све ово плате онда могу и да прочитају у Статуту да је као целина „АП Војводина одговорна за сопствени одрживи економски, научни, образовни, културни и туристички развој, те уравнотежени развој својих географских области”. Дакле, грађани Србије плаћају преузимање одговорности Владе Војводине за одрживи развој Војводине. Наша стварност постаће и то да и најсиромашнији делови Србије плаћају самостални одрживи развој Војводине. Уз све то, творац Статута је и противуставно, али у широком и галантном стилу, преотео сву имовину Републике Србије у Војводини.

А шта би била нова држава, њен нови идентитет, нове институције, представништва у иностранству и деградирање српског народа на статус националне мањине, ако та држава не би имала Владу и председника Владе! Толики труд да се направи држава, а после свега да се извршна власт зове тако недржавотворно као што је Извршно веће! Државама управљају Владе, па зато и Војводина мора имати Владу. А где је нова Влада и где је нова национална академија, ту мора бити и нови главни град, јер где би председник Владе Војводине владао ако не у главном граду Војводине. Ту ће по новом Статуту „Влада Војводине утврђивати и водити политику” и без знања и одобрења државе Србије „закључивати међурегионалне споразуме”.

Неће проћи много времена а председник проевропске Владе Војводине узеће себи слободу да опомиње Србију како заостаје у реформама и европском путу. И те „добронамерне” опомене биће примећене, похваљене и подржане од званичника ЕУ-е. А онда ће Брисел

охрабрити председнике Влада Србије и Војводине да започну отворен и пријатељски дијалог како би се хармонизовали односи Србије и Војводине. Дотле ће већ први екстремисти у Војводини почети све гласније да траже расписивање референдума о независности.

Зато је у Статуту фалсификована уставна одредба која јасно одређује да се сва питања око организовања референдума у АП Војводини морају одредити републичким законом. Статут смишљено кривотвори уставно одређење о референдуму, како би створили могућност да се питања у вези референдума утврде у Скупштини Војводине, а не у Скупштини Србије. А колико је значајно ко уређује сва питања која се односе на референдум најбоље се видело у Црној Гори.

Не треба гледати предалеко у будућност и видети како ће сепаратисти, позивајући се на Статут, стално изнова уцењивати Србију и захтевати нове уступке, уз пратећу пропаганду како је Србија заостала а Војводина потпуно посвећена евроатлантским интеграцијама. Логика сепаратизма је потпуно предвидљива. Оног тренутка када су Статутом добили елементе државности неће се више задовољити и зауставити све док не добију све. А када затраже да добију све, то ће значити да су већ обезбедили подршку споља да се Србија и формално скрати за своју северну Покрајину.

Вреди и важно је и то, што је иначе остало забележено, како је интелектуална јавност реаговала на Статут. Ко је реаговао, како је реаговао и ко није реаговао, представља важно сведочанство о садашњем стању духа српског народа. У сваком случају можда је постојала макар и мала могућност да властодржац, ипак, устукне од овог сепаратистичког Статута да је свако у пуној мери испунио своју дужност.

И поред тога, сасвим гласно су се чула упозорења, која су се упорно понављала од када се пре годину дана Статут појавио, да је реч о сепаратизму. Пошто су били ухваћени на делу, Демократска странка и Борис Тадић су се повукли и годину дана чекали погодан тренутак да заврше посао. По опробаном рецепту о шест спасоносних тачака који је примењен када је прихваћен Еулекс, и за Статут је пронађено шест спасоносних амандмана. Али као што је Еулекс, тако је и Статут, све са ове две шестнице, политичка заоставштина и политичка одговорност Бориса Тадића. Време све показује, па ако су Еулекс за Косово и Статут за Војводину на добробит српског народа и државе сва заслуга иде њему, а ако су штеточински онда и сва одговорност припада Тадићу.

26.11.2009

Александар Никитовић

Владавина лажи

18.09.2009. Извор: Печат

Има људи који не разликују истину и лаж, а камоли да знају шта је част Србије, част народа или лична част. Такви људи понизили су Србију потписивањем споразума са Еулексом о граници између Србије и Косова, говорећи да се тако боре против независности Косова.

Али ма колико лагали и обмањивали грађане, не може се сакрити истина да је власт Бориса Тадића признала Еулекс и затим заједно са Еулексом подигла границу којом се раздвајају Косово и Србија. Србија је губила и враћала своје територије, али до Тадићеве власти није се догодило да сама Србија саучествује у отимању сопствене територије. И то ни мање ни више него да буде саучесник у отимању Косова. Ову срамоту и своје саучесништво власт настоји да замути лажући сопствени народ. На дан када је објављено да је Србија потписала споразум са Еулексом, Тадић је изјавио да се Србија бори за очување свог суверенитета и територијалног интегритета на Косову.

Они који трљају руке што сама власт Србије обавља посао који никада ниједна власт није починила против своје државе, истовремено морају презирати људе који се одричу територије варајући при том свој народ. Јер, нема тог странца, Американца, Немца или Француза који би се одрекао и најмањег делића своје земље и још, поврх тога, смишљао лажи како да превари сопствени народ.

Пошто је Тадић први који је измислио ову нову политику саучесништва у предавању територије своје земље, онда и све заслуге ове политике припадају њему. Сагласно томе, било би примерено да главни гранични прелаз између Србије и Косова добије име Бориса Тадића.

Иако сви у Србији добро знају да је циљ Еулкса да изгради ефикасне државне институције независног Косова, ово је прилика да се подсетимо на чињенице које говоре шта је Еулекс.

Мисија Еулекс дефинисана је у Ахтисаријевом плану о независности Косова. Ахтисари је у Анексу 10 Еулексу одредио најважнију улогу актера у стварању независне државе Косово. Влада Србије и Народна скупштина су почетком 2007. године одбациле Ахтисаријев план, па самим тим и мисију Еулекс чији је задатак да створи полицију, правосуђе и царину као кључне државне институције независног Косова.

И поред тога што је Србија одбацила Ахтисаријев план, велике западне силе су половином 2007. године предложиле Савету безбедности да помоћу нове резолуције усвоји Ахтисаријев план. Чврст став Србије и захтев Русији да стави вето на усвајање Ахтисаријевог плана навео је заговорнике овог плана да седам пута мењају предлог резолуције, да би на крају предложили такозвану минималистичку резолуцију. Та верзија

подразумевала је да Савет безбедности усвоји само Анекс 10 Ахтисаријевог плана који дефинише слање мисије Еулекс на Косово и Анекс 11 који одређује улогу НАТО-а у Покрајини. Србија је одлучно одбацила и ову минималистичку резолуцију и добила подршку Русије. Тако Савет безбедности није одобрио слање мисије Еулекс на Косово.

Пошто су Ахтисаријев план и мисија Еулекс пропали у Савету безбедности, присталице плана промениле су распоред корака. Уместо да правни основ за слање мисије Еулекс и даље траже у Савету безбедности пошле су пречицом, па је 14. децембра 2007. године Савет ЕУ донео одлуку о слању мисије Еулекс. Одмах затим, 26. децембра реаговала је Србија усвајањем резолуције Народне скупштине којом се најодлучније противи доласку Еулекса на Косово. Долазак ове мисије - како је речено у Резолуцији - значио би озбиљно угрожавање суверенитета и територијалног интегритета Србије.

На овакав одговор Београда реаговала је ЕУ и 31. јануара 2008. године формализовала своју одлуку о слању Еулекса на Косово. Влада Србије и Скупштина Србије прогласиле су правно ништавном и за Србију потпуно необавезујућом одлуку о доласку Еулекса на Косово. Заштита националних и државних интереса Србије и доследан отпор доласку Еулекса трајао је све до формирања садашње Владе, средином 2008. године. Тада долази до потпуног заокрета и најгрубљег кршења права 108 народних посланика, који су захтевали да Скупштина Србије расправља о противправном присуству Еулекса на Косову. Борис Тадић писмом обавештава УН да је Србија спремна да прихвати Еулекс. После пристанка Србије, Русија је била принуђена да повуче пређашње противљење и допусти да Савет безбедности прихвати мисију Еулекс.

Због Тадићеве одлуке да прихвати Еулекс, а на тај начин и независност Косова, опозиција је затражила изгласавање неповерења Влади Србије. Самовољом председника Скупштине Србије ни до данашњег дана није се гласало о овом предлогу.

После овог изузетно важног периода у борби за одбрану Косова, у којем се једна власт Србије одлучно супротстављала Еулексу, друга га је широко отворених руку топло дочекала и поздравила. Дошло је и до потписивања споразума о полицијској сарадњи између Србије и Еулекса. Да би се до краја разумело зашто се Коштуница најодлучније супротстављао доласку Еулекса и зашто је насупрот томе Тадић легализовао Еулекс, неопходно је знати шта је Еулекс, и шта у својим званичним документима Еулекс каже сам о себи и својим циљевима.

На званичном сајту Еулекса (www.eulex-kosovo.eu) могу се наћи два незаобилазна документа под насловом „Програмска стратегија Еулекса” и „Еулексов извештај о програму”. Ови документи имају историјску важност. Они подробно приказују како мисија Еулекс у најдословнијем смислу прави државне институције независног Косова. Тако да би најтачнији наслов за ове докуменате могао бити „Кратки курс за прављење државе” или „Држава без муке”.

Пошто је на дневном реду споразум о полицијској сарадњи за успостављање границе између Србије и Косова, погледајмо како се у документу „Програмска стратегија Еулекса” одређује улога пограничне полиције Косова. У наведеном документу се изричито каже да

„гранична полиција (Косовска полиција) има пуну команду и контролу над границом Републике Косово”. Потом следе кључне одредбе: 1) „да ће службеници Еулекса деловати у пуном складу с важећим законима и уредбама Републике Косова”, и 2) „у настојању да се остваре циљеви мандата мисије Еулекс, особље Еулекса ће обезбедити мониторинг, подучавање и саветовања унутар пограничне полиције (Косовска полиција)”. Затим се нашироко наводе планови и инструкције на основу којих ће Еулекс обезбедити да гранична полиција Косова оствари пуну команду и контролу над границом Републике Косово.

Неоспорно и црно на бело стоји да за Еулекс постоји Република Косово, а циљ мисије Еулекс је да створи ефикасну пограничну полицију Косова која ће имати пуну команду и контролу над границом Републике Косово. Други аксиом је да Еулекс ради сагласно законима државе Републике Косово. Неоспорно је и то да је својим потписом Тадић признао Еулекс и тиме постао савезник и саучесник Еулекса у прављењу независне државе Косово. Колосална је контрадикција и бескрајно поверење у лаж рећи признајем Еулекс, а не признајем независно Косово. Као да кажете једем месо, али сам вегетаријанац.

За Еулекс представља истински трофеј да се на северу Косова успостави граница која ће формално поделити српски народ и српску територију. Та граница је видљиви и симболични доказ да Косово није део Србије. На овом месту треба навести да се у „Еулексовом извештају о програму” критикује како „постоји ограничена комуникација између региона север граничне полиције Косова и њихових колега у Републици Србији”. Да би се овај недостатак отклонио било је неопходно да се потпише споразум између Еулекса и Србије, како би се уз сагласност власти Србије поставила граница са Косовом.

На основу наведених докумената Еулекса може се закључити да је Еулекс нека врста машине за клонирање државе. Образац за клонирање најважнијих државних институција као што су полиција, правосуђе, царина и војска преузета је од Ахтисарија, односно из његовог плана. Још ни једна држава на свету није направљена тако што јој је клонирана полиција, правосуђе, царина и војска. Пређашњи колонијални модел је превазиђен и замењен је клонирањем. Ахтисари је нацртао пројекат а сада на самом Косову у свим државним институцијама су послати евроатлантски стручњаци као узорци који треба временом да се копирају и умноже од стране албанског државног апарата.

Како то конкретно изгледа у правосуђу најбоље се види у Еулексовој ослобађајућој пресуди за Ф. Ејупија, који је 16. фебруара 2001. године, са 250 килограма експлозива дигао у ваздух аутобус Ниш експрес и једанаест Срба убио а четрдесет ранио. Претходно је УНМИК Ејупија због овог свирепог и безумног злочина осудио на четрдесет година затвора. Правни основ да Еулекс суди на Косову и клонира ваљани евроатлантски правосудни систем вредности, заснива се на Закону о преносу надлежности, који је усвојила косовска Скупштина сагласно Уставу независне државе Косово. Ово клонирање зацртано је у документу „Програмска стратегија Еулекса” у којој се каже: „Еулекс жели да оствари партнерство са косовским властима ... и обезбеди да се косовске институције владавине права придржавају најбољих европских пракси”.

На сајту Еулекса објављена је пресуда Врховног суда Косова, којим је председавао судија Еулекса, о ослобађању Ејупија. На пресуди је државни печат независне државе Косово, чиме се јасно и недвосмислено ставља до знања чији је то суд. И у пресуди се истиче да Врховни суд Косова суди по законима независне државе Косово. И оно што посебно запањује, вређа и понижава Србију јесте податак да је судским већем - који је преиначио пресуду од 40 година у ослобађајућу за Ејупија - председавао Еулексов судија а већину у већу су сачињавале Еулексове судије. Сагласност за њихов долазак на Косово дала је Тадићева власт.

Правећи правну државу Косово Еулекс је ослободио целата који је убио једанаест Срба. У пресуди се као главни разлог за ослобађање Ејупија наводи и ово: „Веће је закључило да нема објективног закључка и научне стручности који оправдано доказују да ли је опушак од цигарете испушен пре или после експлозије”. Пошто је власт у Србији дала сагласност на долазак Еулекса нико из власти није питао Еулексовог судију да ли би он и у својој земљи Белгији за убиство само једног а не једанаест Белгијанца донео ослобађајућу пресуду на основу наведеног закључка судског већа о опушку.

Али све ово је могуће, јер је у Србији на делу политика која има неограничено поверење у лаж. Владавина лажима је посебан стадијум болести у којем се Србија данас налази. Ова болест се свакодневно читује, а један од најдрастичнијих примера је када је Тадић на дан када је потписан споразум са Еулексом о успостављању границе којом се Косово одваја од Србије, не помињући ни једном речју овај споразум, саопштио грађанима како се он доследно бори за Косово. У истом стилу владавине лажи и Вук Јеремић је, и не помињући споразум са Еулексом, упутио поруку грађанима како нас у наредном периоду очекује „велики дипломатски окршај са Приштином”.

У било којој држави на свету, људи који су имали карактер и част увек су се борили за своју земљу, и увек су говорили истину свом народу, и када су побеђивали и када су губили. Јер истина је залог сваке будуће борбе и то је врлина државника који служе свом народу и својој држави. С друге стране, лаж може донети краткотрајну корист самој власти која се служи политиком лажи. Али зато се последице владавине лажи не могу ни замислити. Ништа као лаж не подрива одбрану националних и државних интереса. Ништа као лаж не угрожава темеље државних институција. Ништа као лаж не уноси смутњу у народ. Нико свој народ не презире толико као онај ко сме да га у очи лаже. Владавина лажи је оно што је труло у држави Србији.

Прилози:

Прилог I - Званични документ Еулекса:

[zvanican-dokument-euleksa](#)

Прилог II - Ослобађајућа пресуда “Врховног суда Косова” Фљорму Јакупију:

[ap-kz409-08-s Judgment-florimejupi-s2](#)

18.09.2009.

Александар Никитовић

Бајденова Србија

29.05.2009. Извор: Печат

Садашња власт је одћутала јавни позив Бајдена да помогне међународним институцијама у изградњи независног Косова, што је заправо у суштини прећутно прихватање. То је и пре Бајденовог доласка власт показала на делу када је дала сагласност на долазак Еулекса.

Шта стварно значи ова порука, и шта међународне институције раде на Косову ако не стварају институције независног Косова? У медијима је право значење овог дела поруке прећутано како се не би кварио утисак о позитивном помаку у међусобним односима, које је Бајден унапредио кад је одлучио да Србији прогледа кроз прсте и опрости што неће формално да призна Косово. Ова по својој суштини понижавајућа порука, имајући у виду све оно што су САД учиниле од агресије до подршке независности Косова, била је сасвим довољна за задовољење америчких интереса. Велике силе се због властитог престижа клоне јавних понижавајућих ултиматума, све док нису неопходни.

На Косову делују две међународне институције, Еулекс и КФОР (НАТО) и обе по изричитим изјавама званичника САД раде на изградњи независног Косова. Дакле, Бајден је у Београду саопштио да очекује да ће Србија сарађивати са Еулексом и КФОР-ом, што је еуфемизам за сарадњу на изградњи независног Косова. Да је то тако Бајден је потврдио приликом посете Бондстилу главном граду независног Косова, рекавши да “КФОР (НАТО) обезбеђује стабилност и сигурност на Косову и ми свим Косоварима обезбеђујемо да изграде независну и демократску и, што је најважније, мултиетничку државу која никада није постојала у овом делу света”. И заиста Бајден је у праву када каже да таква држава никад није постојала у овом делу свету. А не би погрешно ни да је рекао и на читавом свету.

Садашња власт је одћутала јавни позив Бајдена да помогне међународним институцијама у изградњи независног Косова, што је заправо у суштини прећутно прихватање. То је и пре Бајденовог доласка власт показала на делу када је дала сагласност на долазак Еулекса.

Опште уверење је да се убедљива већина српског народа противи уласку Србије у НАТО. Није мали број ни оних који би због свеукупне улоге НАТО-а против српског народа то доживели као окупацију Србије.

Лако је разумети жељу јавности да се коначно чује и нека добра вест и да се ако је икако могуће поправе односи са САД. У тој оправданој жељи призива се Милош Обреновић и његова вештина да се некако скине са врата турски јарам и ако треба савије шија у интересу државе. Нажалост, актуелна власт нема на уму Милошев циљ да сачува српску територију, нити су САД налик умирућој Отоманској империји. Прави однос данашње власти и САД види се у договору који је обелоданио Бајден да Србија буде саучесник у деловању међународних институција у стварању лажне државе Косово.

Можда се ипак, све у свему, по цинизму највише издваја Бајденова изјава која је у Београду уздигнута до принципа: „Слажемо се да се не слажемо око Косова”. Свако ко се замисли над значењем ових речи откриће да је ту кључ и шифра договора САД и садашње власти. А то значи – у основи се слажемо, али ћемо се правити да се до краја не слажемо, како се не би разоткрило да смо заправо прихватили безусловну капитулацију.

Пре него што је садашња власт прихватила овај Бајденов принцип он се још 2007. године нашао на преговарачком столу о будућем уређењу Косова и Метохије. На разговорима у Бриселу Агим Чеку је предложио да се усвоји принцип да се „слажемо да се не слажемо”, који би представљао заједничку формулу српске и албанске стране за решавање косовског питања. Одмах је наравно јасно било да је Агим Чеку овај предлог изнео на основу директних инструкција САД. Тадашњи премијер Србије Војислав Коштуница је одбацио овај принцип и саопштио да се Србија може сложити само с решењем које је сагласно међународном праву, Резолуцији 1244 и са Уставом Србије. Оно што 2007. године није прихваћено у разговорима са тадашњом Владом, успело је са формирањем садашње власти.

Сваки план за подвођење Србије под војну контролу НАТО-а јесте план да власт победи властити народ.

Још важнија, заправо кључна Бајденова порука у Београду је да је циљ САД да Србија постане чланица НАТО-а. Како изгледа када високи званичник САД јавно обелодани циљ, већ смо имали прилике да видимо када је Буш у Тирани рекао да ће Косово бити независно. Ништа мања није тежина Бајденових речи изговорених у Београду. Док је Борис Тадић слушао Бајденову поруку да је циљ да Србија уђе у НАТО остао је нем, и није ниједном речју обавестио свог саговорника да је тај предлог беспредметан јер је Србија војно неутрална.

Шта значи то што је Бајден саопштио да Србија иде у НАТО, а да Борис Тадић није саопштио да је Србија војно неутрална? С обзиром да је ова Бајденова порука уследила после разговора у четири ока најбоље је да одговор потражимо у већ споменутој шифри „слажемо се да се не слажемо”. Друкчије речено – договор о НАТО постоји, али пошто је народ против уласка Србије у НАТО мора се заобилазно и прикривено приступити учлањењу наше земље у НАТО. Бајден је одредио циљ, а садашња власт је добила одобрење да изабере методе како да га оствари.

Најбољи пример како то треба извести је прихватње Еулекса без одобрења Народне скупштине, односно кршењем скупштинске Резолуције из децембра 2007. године. Важно је истаћи да је управо ова Резолуције дефинисала војну неутралност Србије и изричито противљење доласку Еулекса на Косово. И поред тога што се у овој Резолуцији утврђује да би успостављање Еулекса представљало акт угрожавања суверенитета и територијалног интегритета Србије, власт је без расправе у Народној скупштини 2008. године прихватила Еулекс. Дакле, власт је ову Резолуцију већ прекршила у једном њеном суштински важном делу, што јасно говори да власт неће презати да на исти начин прекрши о одредбу о војној неутралности.

Организовање референдума је једини начин да се власт спречи да методама превара прикључи Србију НАТО-у

Да је то реална опасност потврђује један од учесника у разговорима са Бајденом који је рекао да „нас нико не тера у НАТО ... Србија иде у НАТО кад ми будемо желели”. Сасвим је, међутим, оправдана процена да српски народ никада неће пожелети да уђе у НАТО све и да га неко тера на то. То значи да се став да ће „Србија ићи у НАТО кад ми будемо желели” односи искључиво на власт а не на народ. Којим све преварама ће се послужити садашња власт да „Србија уђе у НАТО кад то они (власт) буду желели”? Ово је питање на које треба да одговоре сви који Србију не виде под војном контролом НАТО-а.

Опште уверење је да се убедљива већина српског народа противи уласку Србије у НАТО. Није мали број ни оних који би због свеукупне улоге НАТО-а против српског народа доживели као окупацију Србије. Очигледан отпор српског народа против учлањења у НАТО говори да сви видови тајних договора власти и САД око прикривеног приступања Србије овој војној алијанси представља понижавање српског народа. Сваки план за подвођење Србије под војну контролу НАТО-а јесте план да власт победи властити народ.

Обавеза свих оних који сматрају да Србија због својих најсуштинскијих државних и националних интереса мора да сачува војну неутралност, јесте да на време отвори јавну расправу о организовању референдума о НАТО-у. То је најпречи задатак да се не би десило да садашња власт Србију уведе у НАТО када то буде желела, односно када буде могла.

Посебно се мора имати у виду одредба Устава у члану 108. по којој предмет референдума не могу бити обавезе које произлазе из међународних уговора. Дакле, ако би се десило да садашња власт Србију уведе у НАТО, онда после такве одлуке власти по слову Устава не би могао да се одржи народни референдум. Устав предвиђа да се референдум на захтев 100.000 грађана може организовати само пре него што на снагу ступи међународни уговор, какав је уговор о приступању НАТО-у.

Организовање референдума је једини начин да се власт спречи да методама превара прикључи Србију НАТО-у. Истовремено то је и једини начин да српски народ, ако то жели, донесе легитимну одлуку да Србија постане чланица НАТО-а. Али и за једну и за другу легитимну одлуку неопходно је организовати поштен и демократски референдум. Оно што не само да није легитимно него није ни допустиво то је да садашња власт сагласно Бајденовом циљу Србију уведе у НАТО када власт то буде желела.

Пропагандом како је Србија мала и безначајна земља ствара се пожељна атмосфера да се сломи кичма и последњи отпор српског народа

Сви заговорници и присталице НАТО-а урадиће све да се у Србији не организује референдум на коме ће народ исказати своју слободну вољу. Где год је у свету било противљења уласку у НАТО, те земље су приступиле без организовања референдума. У Хрватској се због могућег загађења Јадранског мора појавио одређен степен отпора приступању НАТО-у и помињао се референдум. Процена да би се на референдуму

показала подељеност око уласка у НАТО одмах је скинула са дневног реда референдум и Хрватска је без одлуке својих грађана постала чланица.

Пошто су проблеми између Србије и НАТО много дубљи од питања еколошких стандарда, а и разлике између Србије и Хрватске су велике, садашњој власти и САД неће тако лако поћи за руком да спрече организовање референдума у Србији. Уместо да смишљају како да спрече референдум домаћи и страни заговорници приступања Србије НАТО-у треба да се спреме и изнесу аргументе зашто је Србији место у Алијанси и зашто није добра војна неутралност.

Када је реч о слободи и будућности земље нико не би смео да се усуди да одлуку донесе уместо и мимо народа. Садашња власт се још од лажних изборних обећања навикла да обмањује народ. Ипак, све те преваре немају такав далекосежан значај као што би имала одлука садашње власти да без референдума уведе Србију у НАТО. То је граница на којој се мора зауставити актуелна власт.

Да ли је у нашем интересу да Србија уђе у НАТО, и да ли Србија као држава може да преживи улазак у НАТО, који је ратовао против српског народа и Србије, питање је о коме се мора данас отворено и наглас расправљати

Регуларан и демократски референдум на коме би учешће узеле све странке и све невладине организације, на коме би се укрстили сви аргументи за и против НАТО-а, представља једини пут који може да обезбеди стабилност земље. Србија не може бити стабилна држава, односно више неће бити држава ако се преварним путем иза леђа народа донесу одлуке судбоносне за његову будућност.

Посебно треба имати у виду традицију западних војних сила које су још од 1944. године награђивале и признавале Брозу диктаторска овлашћења за стављање Србије и тадашње Југославије под војну интересну сферу Запада. И Милошевићу су после Дејтона призната диктаторска овлашћења, која су му ускраћена чим се поново супротставио Западу, када је на ред дошло питање Косова. Бајден је у складу са овом традицијом мирне душе могао да обећа Тадићу подршку за успостављање личне власти кад Србију стави под контролу и надзор НАТО-а.

Циљ САД да Србија постане чланица НАТО-а, који нам је саопштен у име администрације Обама-Бајден, заокружује америчку политику која је вођена последњих двадесет година на распарчавању и потом подвођењу српског државног и националног простора под војну контролу НАТО-а. За остваривање тог циља САД су нанеле много зла српском народу. Пружајући отпор том плану Србија и српски народ су већ платили високу цену. Дошли смо до самога краја кад је на ред дошло стављање Србије под контролу НАТО-а.

Пропагандом како је Србија мала и безначајна земља ствара се пожељна атмосфера да се сломи кичма и последњи отпор српског народа. Ако та мала држава и српски народ, који је толико пута показао своју оданост слободи, смогне снаге и самопоштовања да на демократском референдуму одбаци НАТО, то ће бити најбољи доказ његове зрелости и снаге да одбрани своју државу, своју слободу и своју будућност. Државе и народи који

нису способни да одбране своје државне и националне интересе и сачувају своју независност осуђени су да служе другим државама.

Уколико НАТО уђе у Србију из Србије неће изаћи док тај војни савез буде постојао. Да ли је у нашем интересу да Србија уђе у НАТО, и да ли Србија као држава може да преживи улазак у НАТО, који је ратовао против српског народа и Србије, питање је о коме се мора данас отворено и наглас расправљати. А после јавне расправе нека народ на референдуму слободно одлучи.

29.06.2009.

Александар Никитовић